

Sygn. akt VII K 399/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2017 r.

Sąd Rejonowy – w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Mariusz Wieczorek

Protokolant: Anita Cichosz

Prokurator xxx

po rozpoznaniu w dniu 4.10.2017 roku, sprawy **Z. P.** syna S. i K. z domu Ś. , urodzonego (...) w B. ,

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 czerwca 2017r. w miejscowości G. (...)km, gm. T., woj. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godzinie 05:50 do stężenia 0,51 mg/l; o godzinie 5:52 do stężenia 0,53 mg/l; o godzinie 6:10 do stężenia 0,53 mg/l; o godzinie 6:11 do stężenia 0:50 mg/l; o godzinie 6:14 do stężenia 0:51 mg/l; o godzinie 6:25 do stężenia 0,52 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował w ruchu lądowym zestawem tj. ciągnik m-ki M. (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą S. o nr rej. (...), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem z dnia 10.02.2014 r. Sądu (...) w W. w sprawie (...) za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości,

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

1. oskarżonego Z. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 6 (sześciu) lat;
3. na podstawie art. 63 § 4 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego w punkcie 2 (drugim) środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 13 czerwca 2017 roku;
4. na podstawie art. 43 a § 2 kk zasądza od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych tytułem świadczenia pieniężnego;
5. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70,00 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 120,00 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt *VII K 399/17*

UZASADNIENIE

(ograniczenie uzasadnienia na zasadzie art. 423 § 1a kpk)

Z. P. stanął pod zarzutem popełnienia czynu polegającego na tym, że:

w dniu 13 czerwca 2017r. w miejscowości G. (...) km, gm. T., woj. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godzinie 05:50 do stężenia 0,51 mg/l; o godzinie 5:52 do stężenia 0,53 mg/l; o godzinie 6:10 do stężenia 0,53 mg/l; o godzinie 6:11 do stężenia 0:50 mg/l; o godzinie 6:14 do stężenia 0:51 mg/l; o godzinie 6:25 do stężenia 0,52 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował w ruchu lądowym zestawem tj. ciągnik m-ki M. (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą S. o nr rej. (...), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem z dnia 10.02.2014 r. Sądu (...) w W. w sprawie (...) za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 4 kk.

Zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do oceny, iż oskarżony dopuścił się popełnienia tego czynu.

W sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonego, albo jego winę. W momencie podejmowania czynu zarzucanego oskarżonemu działania przestępnego był on osobą dojrzałą i w pełni poczytalną. Oskarżony jest zdolny do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. Znajdował się on w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niego wymagać zachowań zgodnych z prawem, a nie zachowań realizujących znamiona przestępstw. Oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w sposób umyślny, albowiem kierował pojazdem mechanicznym-samochodem osobowym w stanie nietrzeźwym. W stan ten wprawił się dobrowolnie i zdaniem Sądu powinien był i mógł przewidzieć skutki swego postępowania w tym stanie. Kierował samochodem po drodze publicznej.

W toku postępowania przygotowawczego i sądowego oskarżony przyznał się do popełnienia czynu i wyraził skruchę, tłumacząc swój postępek sytuacją rodzinną i osobistą oraz zwyczajną głupotą.

Oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona typu kwalifikowanego, wprowadzonego ustawą z dnia 12 lutego 2010 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 40, poz. 227). Znamieniem wpływającym na zwiększenie zagrożenia karą jest w tym przypadku uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

Definicję stanu nietrzeźwości zawiera art.115 § 16 kk przyjmujący, że zachodzi on, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Oskarżony znacznie przekroczył ustawowy próg.

Podstawową zasadą prawa o ruchu drogowym jest bowiem trzeźwość kierującego pojazdem, w tym również motorowerem. Oskarżony jako uczestnik ruchu drogowego zobowiązany był do przestrzegania zasad bezpieczeństwa tegoż ruchu.

W ocenie Sądu, czyn którego dopuścił się oskarżony cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości. Świadomie poruszał się pojazdem mechanicznym po drodze publicznej pomimo tego, że środki masowego przekazu szeroko nagłaśniają problem kierujących w stanie nietrzeźwości. Nadto wsiadając na pojazd miał świadomość tego, że wcześniej spożywał alkohol i obowiązywał go sądowy zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego.

Oskarżony jest winny, albowiem w sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności wyłączających winę w rozumieniu Kodeksu Karnego.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy oraz treść cytowanych powyżej przepisów wskazują, oskarżony dopuścił się przestępstwa opisanego w art. 178a § 4 kk, który stanowi typ kwalifikowany w stosunku do występku z art. 178a § 1 kk.

Przy ustalaniu rozmiaru kary, jak również przy orzekaniu środka karnego Sąd baczyl, by były one adekwatne do okoliczności sprawy, a zwłaszcza do stopnia naruszenia przez oskarżonego zasady trzeźwości uczestników ruchu drogowego.

Przy wymiarze kary jako okoliczność łagodzącą poczytano oskarżonemu to, że przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu przed Sądem i wyraził skruchę z powodu popełnionego występku. Na niekorzyść poczytano natomiast znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oraz znaczny stopień zawinienia i wcześniejszą karalność.

Sąd wymierzył mu karę **6 m-cy** pozbawienia wolności bez dobrodziejstwa warunkowego jej zawieszenia na podstawie art. 69 § 4 kk. Uznano bowiem, że obecnie nie istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna wobec oskarżonego, gdyż oskarżony nie przestrzega porządku prawnego i wykazuje lekceważący do niego stosunek.

W związku z tym, że oskarżony zagrażał swoim postępowaniem bezpieczeństwu w komunikacji na podstawie art. 42 § 3 kk należało go pozbawić możliwości kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi. Zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych dotyczy ruchu lądowego. Mając na uwadze stan nietrzeźwości kierującego, który znacznie przekroczył ustawowy próg, oraz wcześniejszą karalność, Sąd orzekł powyższy zakaz na okres **6 lat**, uznając że będzie to dla oskarżonego wystarczająco dolegliwe, a jednocześnie adekwatne do stopnia zawinienia. Sąd nie znalazł podstaw faktycznych ani prawnych do surowszego potraktowania oskarżonego w tym zakresie. Sąd przyjął, iż co do osoby oskarżonego zachodzi właśnie wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. Tymi okolicznościami było to, że oskarżony jest jedynym żywicielem rodziny, dlatego nie ma potrzeby, aby sięgać po najsurowszy środek karny w postaci dożywotniego zakazu. Dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego nie miałby pokrycia w aktach sprawy. W ocenie Sądu wystarczającą dolegliwością dla oskarżonego będzie konieczność zdania ponownego egzaminu na prawo jazdy po upływie okresu zakazu 6 lat w/w.

Na podstawie art.63 § 4 kk na poczet orzeczonego w punkcie 4 (czwartym) środka karnego zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania mu prawa jazdy od dnia 13.06.2017 r.

Jednocześnie dodatkową dolegliwością dla oskarżonego jest orzeczone wobec niego świadczenie w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w oparciu o treść art. 43 a § 2 kk.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk, uznając, że oskarżony, jako osoba uzyskująca stały, miesięczny dochód, jest w stanie uiścić je w całości.

Wysokość opłaty ustalona została na podstawie art.2 ust.1 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).